

DIMISSION DEL GOVERNADOR

En una extensa nota, que ha fet lliurar a la Premsa, el senyor Anguera de Sojo exposa els motius que l'han induït a deixar el càrrec, i precisa les seves relacions amb el Govern de Catalunya i el de la República i la seva actitud en relació a l'Esquerra Republicana de Catalunya, i dona compte de la seva gestió en els conflictes obrers que no ha pogut resoldre

A darrera hora d'anit passada, les oficines del Govern civil han tramés a la premsa el text que transcrivim íntegrament a continuació i en el qual el senyor Anguera de Sojo precisa la seva actitud i els fonaments de la seva dimissió.

"Divendres propassat, després d'uns articles més que de costum, encara, violentíssims i insolentíssims contra la meua humil persona, el diari prou conegut que veu la llum amb el nom de "Solidaridad Obrera" publicava, amb endreça directe a l'honorable senyor Francesc Macià, un veritable reptet exigint-li el compliment d'una promesa que hom deia feta en el míting famós del Poble Nou.

Si gué coincidir de sentiments o bé coordinada resposta, és un fet cert que "Esquerra Republicana de Catalunya" deixava perfectament contestada aquella motió amb la declaració que publicava en forma oficial a L'OPINIÓ de dissabte.

El mateix dissabte arribava a aquesta ciutat el senyor President del Consell de Ministres de la República, i jo tenia notícia que, coincidint amb la nota d'Esquerra, eren preparades manifestacions en les quals, amb visques al senyor Macià i al senyor Azaña, s'hí barrejaren demostracions, les quals, en realitat, foren iniciades, hostils al governador civil de Barcelona.

Jo no podia seguir l'Esquerra Republicana de Catalunya en la indecidesa que al meu modest entendre, constituïa el plantejament d'una qüestió política quan el senyor Azaña era hoste de la nostra ciutat per tal d'entrenar-hi una obra dramàtica. No podia consentir que la meua presència pogués donar pretext de perturbació a cap dels actes preparats a obsequi seu.

Per tal motiu, posant-ho prèviament a coneixement del senyor president del Govern de la República, vaig abstenir-me, com devia, de concórrer als actes esmentats i he deixat també sense resposta durant aquells dies, la declaració de l'Esquerra Republicana de Catalunya, la qual, certament, no ha estat rectificadament ni desautoritzada pel que és el cap de dit Partit i el seu verb i símbol alhora.

amb un criteri ample de llibertat, i no pel predomini d'una fracció que vulgui imposar-se, ample de que v u l g u i imposar-se en tots els ordres fins per la força. I com deia en una nota publicada, la primera de la meua actuació, si els pertorbadors de l'ordre i de la nostra pau ciutadana, han de trobar-me sempre enfront, no podria governar prenent per norma de justícia el satisfere en totes les seves pretensions i pel sol fet de formular-les, un agombolament, que ha actuat mantes vegades, com poder irresponsable, i el fi del qual es per pròpia confessió, l'anarquia, o amb altres mots, el comunisme llibertari.

La qüestió del port de Barcelona era ben greu quan vaig fer-me'n càrrec. Les intervencions del senyor President de la Generalitat, no havien estat, malgrat la bona intenció del senyor president, afavorides per l'èxit ni havien portat la volguda pau. Amb el torn obligatori, imposit i dirigit per determinades agrupacions, les assegurances d'accidents havien augmentat de 22 a 47 cèntims per tona i els nòlts per Barcelona eren objecte d'una desestimació notòria; els vaixells que venien al nostre port, havien d'anar mantes vegades a descarregar a València o Tarragona, aduuc a Marsella o Gènova. Vaig intervenir-hi impulsat per dos principis, el de protecció de la llibertat de treball i el de la llibertat d'associació, essent aquesta darrera dret del ciutadà i no obligació, la qual pugui ésser coactivament imposada. No crec que aquests principis puguin estar renyits amb la justícia.

Davant les oposicions a la meua actuació, he callat sempre. No ho han fet així l'Esquerra ni molts dels seus homes, els quals, com el senyor Company, no han trobat més que facilitats en mi pel seu atac. Feta pública la disconformitat, no haig de trencar el meu silenci amb la recordança de coses ja passades i per fortuna també superades.

Per altra banda, entenent i seguint el entenent, que els moments solenns per què travessa Catalunya no aconsellen una política de partit, sigui aquest el que sigui. La significació de les eleccions passades, la significació única del plebiscit del mes d'agost d'aquest any, no és altra, al meu entendre, que la voluntat de Catalunya per tal de tenir el seu Estatut dintre de la República espanyola. La diferenciació dels partits catalans ha de venir després de constituït el Govern de Catalunya i per mitjà de les eleccions en l'Estatut previnudes.

No entenc lícit ni consideraria ètic apropar aquest mandat ben concret per a preparar unes eleccions vinentes. En aquesta convicció la meua modesta actuació ha estat sempre inspirada i no podent portar al Govern civil de Barcelona més que una bona voluntat, he procurat dirigir-la sempre a favor de Catalunya, demostrant que també un català i catalanista de sempre pot, per modesta que sigui la seva capacitat, governar justament a profit de tots, sense excepció de tendències ni de persones i en cordialitat perfecta amb el Govern de la República i amb els seus elements.

agraïment al poble de la província de Barcelona, el qual amb el seu recte sentir i amb el seu noble esperit, ha fet la tasca d'aquest Govern civil ben aconhortadora.

En cloure la meua gestió no sento pas cap pessimisme. La causa de la República i de Catalunya són prou grans perquè hom pugui sentir temença. En retornar a la condició exclusiva de modest ciutadà i al meu treball de sempre, repetixo amb la mateixa fe la invocació antiga adient amb la meua convicció personal i lliure: Déu guardi la República. Déu guardi Catalunya".

Ahír al vespre, en rebre els periodistes, el senyor Anguera els havia comunicat ja la seva dimissió. Afegí que havia sollicitat també l'excedència del seu càrrec de president de l'Audència.

La meua intenció—digué—és la de retirar-me a casa. No vaig creure delicat presentar la meua dimissió mentre el senyor Azaña estigué a Barcelona. Però tan aviat com el cap del Govern ha marxat a Madrid he presentat la meua dimissió amb caràcter irrevocable.

La propietat de la terra

Els camperols de les finques de l'ex-duc de l'Infantado s'amotinen

Pamplona, 22. — Al poble de Sartaguda, propietat del duc de l'Infantado, s'ha amotinat el veïnat per la qüestió de les terres. L'administrador del duc ha hagut de tancar-se a casa seva.

El governador ha ordenat la concentració immediata de la guàrdia civil.

Ha indicat a l'alcalde la necessitat que els amotinats deixin lliure l'actitud per a poder tractar de l'afar que ha motivat aquests aldarulls.

El governador ha conferenciat amb el duc de l'Infantado i tots dos han convingut en celebrar una reunió amb els representants dels colons.

El capità de la guàrdia civil ha comunicat al duc de l'Infantado que el seu administrador fi va demanar autorització per abandonar el poble.

A darrera hora el governador no ha pogut conferenciar amb Sartaguda. S'ignoren les causes d'aquesta incomunicació.

E. R. de C.

Convocatòria

A les deu de la nit d'avui, dimecres, i al local del Centre Republicà del Districte cinquè, Hospital, 110, es reunirà el Ple de la Federació Comarcal de Barcelona.

LA CIUTAT TINDRA EL CASTELL DE MONTJUIC

Fa una pila de setmanes i mesos que "La Veu de Catalunya", mançada d'altres arguments més fermes, se les agafa amb el retard amb què el castell de Montjuic és integrat a la ciutat per a intentar demostrar que la República no serveix per res, que tot va tan i tan malament que, ara més que mai, es troba en falta el senyor Cambó i el senyor Vallès i Fajals, i que tot plegat va a palesar que nosaltres varem enganyar el poble en les campanyes electorals.

Darrerament -- abans d'ahir -- "La Veu de Catalunya", encara deia: "Aquest és, sens dubte, un dels exemples més clars de la incapacitat política dels homes de l'Esquerra, que no són aptes ni per a obtenir una cosa tan senzilla com aquesta".

I bé, Manuel Azaña no ha pogut parlar més clarament amb referència a aquest afer, que com ho feu en l'apat de la Font del Llicó, contestant la indicació que en nom de la ciutat li fela l'alcalde de Barcelona, que el lliurament del castell és facti com més aviat millor.

Azaña va dir: "Aquest afer del lliurament del castell, per la seva mateixa insignificància, ha perdut interès. En règim de República, ningú no ha de veure en la presència del castell un repte. Aquesta fortalesa ha perdut tot valor defensiu. Res no abona, per tant, que els militars segueixin tenint-lo. Un cop els tècnics, als quals he demanat informe, me'l lliurin -- i espero que serà aviat -- serà per a mi un veritable plaer venir a Barcelona a lliurar-ne les claus a l'alcalde de la ciutat. Estiguen cert però, que mentrestant, el castell no servirà mai més pel que s'havia fet servir, aduierant la seva veritable finalitat d'ordre punitiu estratègic".

Després encara, en conversa particular, el cap del Govern ens deia -- i ho deia a presència del director de "La Veu de Catalunya" --: "Jo mateix tinc l'expedient del castell en un calaix de la meua taula de treball, en espera de resoldre els formularis necessaris. I de seguida farem la llei especial de lliurament, com cal que sigui fet, com s'ha hagut de fer per a la cessió dels baluards de Girona a aquella ciutat".

havia dit ja a l'alcalde de Barcelona, doctor Alguader, el dia que aquest féu les declaracions donant la cessió del castell a Barcelona per l'Estat com una cosa feta. Afer que de tan insignificant -- tota vegada que el repte que representava ha desaparegut -- ha perdut tot interès. No es tractava d'optimismes il·lusoris. La paraula d'un president del Govern, és tota una paraula, quan es tracta d'un President del Govern de la República.

Caldrà que "La Veu de Catalunya" cerqui algun altre argument, si el troba, per tal de combatre l'Esquerra Republicana de Catalunya. Ningú com nosaltres, homes lliberals, tan interessats a què el castell sigui de la ciutat. Ningú com nosaltres, que hi hem tingut amics tancaats a les seves masmorres, mentre els amics de "La Veu de Catalunya", eren els que hi donaven turment als presos, els que afusellaven Ferrer, els que hi deixaven morir el capità Sancho. No vingui "La Veu" a parlar del castell, amb aquest cinisme, que si el seu record és fatídic, si la seva imatge és tenebrosa i la seva història és plena de crims, són els que han estat i són encara els seus amics els que n'han estat els protagonistes.

Per a la ciutat de Barcelona, la paraula de Manuel Azaña basta. Sabem que el castell mai més no servirà de presidí per als homes lliberals, i amb això en tenim prou, mentre es formalitza el lliurament. Sabem que mentrestant resta reduït a vella fortalesa ridícula com instrument defensiu, i no ens ha d'inquietar.

I encara estem certs d'una altra cosa. Sabem com coneix l'element militar Manuel Azaña. N'ha donat proves evidents. Estem certs, per tant, que si -- encara que la República hi hagi canviat de dalt a baix la seva estructura -- per part d'algu s'anés entretenint premeditadament aquest lliurament, i s'obstaculitzés el tràmit previ del lliurament, Manuel Azaña sabrà fer-hi imprimir aquella activitat necessària fins arribar a aconseguir que el termini que hagi de transcórrer fins el moment de la recepció de les claus del castell de Montjuic per l'alcalde de Barcelona, sigui tan breu com es pugui. La petulància de "La Veu", que dies enrera deia que fet i fet encara, l'alcalde de Barcelona que

CONSELL DE GABINET

Seran reorganitzats els serveis de l'Alta Comissaria del Marroc. El decret relatiu als arrendaments serà prorrogat fins que les Corts votin una llei adequada. Els ministres prosseguiren l'estudi dels pressupostos

A la nit, els ministres es tornaren a reunir

MANIFESTACIONS DELS MINISTRES

Madrid, 22. -- A tres quarts de sis de la tarda, començaren arribar els ministres a la Presidència per tal de reunir-se en Consell.

Fou el primer en fer-ho el cap del Govern, el qual digué que no tenia cap notícia.

Els periodistes li donaren l'enhorabona per l'èxit assolit en la seva obra "La Corona", i per haver quedat a profit de l'Estat trenta-tres milions per premis corresponents als bitllets no venuts en el sorteig de Nadal.

El senyor Azaña agrai la felicitació pel que fa referència a la seva obra i quant a la rifa, digué que no n'estava asabentat i que per tant no s'havia ocupat d'aquest assumpte.

Afegí que havia estat fins les tres de la tarda al Ministeri de la Guerra posant al dia diversos assumptes pendents i que no portava al Consell res de Guerra ni de la Presidència.

Suposava que el Consell s'ocuparia de pressupostos, que és el que ara preocupa a tots.

El ministre de Justícia digué en arribar que probablement es tractaria del nomenament del Fiscal de la República i també del decret de lloguers.

S'introduirà alguna modificació al decret?

Tanmateix, la solució que es

doni ara, serà transitòria perquè el problema s'ha d'abordar de ple, mitjançant un projecte de llei, tota vegada que aquest decret no pot seguir arrossegant-se per més temps.

El ministre de Marina digué que portava al Consell el decret fixant la dotació de la marineria per a l'any 1932, un decret de jubilacions i un assumpte relacionat amb la Transatlàntica.

El d'Instrucció manifestà que portava un estudi sobre biblioteques, museus, etc.

Es preguntà al ministre de la Governació si el Consell s'ocuparia de la situació dels deportats que es troben a Càdiç, la sortida dels quals per a Fernando Póo, fou suspesa ahir.

D'aquest assumpte -- digué el ministre --, no té d'ocupar-se'n el Consell, sinó únicament i exclusivament jo.

El ministre de Finances fou preguntat si era cert que els milions que han correspost a l'Estat per premis de la rifa que han passat a la reserva, seran destinats a obres públiques.

El senyor Carner respongué: --No ho sé, però crec que no.

El ministre d'Agricultura digué que portava algun decret, però que no tenia importància.

A LA SORTIDA

Madrid, 22. -- A tres quarts de deu sortiren junts els senyors de los Rios, Prieto i Largo Caballero. El ministre d'Obres públiques digué als periodistes:

El Consell continuarà a les onze de la nit.

Fernando de los Rios, es limità a dir:

Presupostos, administració i administració.

Després sortí Marcellí Domingo manifestant que els alts càrrecs del seu departament, és possible que els faciliti a l'acabament del Consell.

Preguntat si duraria molt la segona part de la reunió ministerial, digué que tot depenia del cansats que estiguessin, però que quant a assumptes n'hi havia molts i molt interessants.

El ministre d'Estat facilità als informadors un telegrama de l'encomanat d'afers d'Espanya de Buenos Aires, en el qual, dit ambaixador assabentat el ministre que, reunits a l'Embaixada els 80 presidents de les associacions espanyoles de Buenos Aires, representant a més de 150.000 compatriotes, havien acordat formular la més entusiasta adhesió al President de la República, al Govern i a les Corts.

REFERENCIA OFICIOSA

El ministre d'Obres Públiques, facilità la següent nota oficiosa: "Presidència. -- El President donà compte d'un projecte de decret, reorganitzant els serveis de l'Alta Comissaria de Marroc.

Estat. -- El ministre donà compte dels despatxos del seu departament i de la situació normal de les relacions internacionals.

Hienda. -- S'aprovà en l'Ordre general, un projecte de llei sobre el contracte de tabacs de Canàries. Justícia. -- Pròrroga del decret de lloguer fins que les Corts aprovin el projecte de llei que serà presentat a la major brevetat.

El ministre de Justícia portarà en el Consell pròxim l'oportuna disposició.

Després el ministre de Justícia manifestà que s'havia tractat de pressupostos i que s'havia parlat també del decret de lloguers i del nomenament del Fiscal de la República.

El ministre d'Hienda digué que la seva tasca en la reunió havia estat impropia, perquè tots els assumptes que es tractaren eren exclusivament de pressupostos.

LA REUNIO DE LA NIT

Madrid, 22. -- A les onze de la nit començaren a arribar els ministres a la Presidència.

El senyor Azaña digué que el Consell anirà a continuació del d'aquesta tarda, puix havia quedat pendent el despatx de diversos assumptes.

Els periodistes preguntaren si es tractaria de política i contestà que no.

No hi ha política -- digué -- sinó administració.

Els senyors Largo Caballero i Prieto arribaren junts.

Preguntat el senyor Prieto que quant duraria el Consell, contestà que unes dues hores i mitja.

Preguntat el senyor Albornoz sobre si el decret de pròrroga de lloguers es modificaria, digué: --Fins ara solament hi ha la pròrroga. Ara manca redactar el decret, que com és natural, estarà llest abans de fi d'any.

L'AGITACIO AL CAMP ANDALUS

Un home, una dona i un guàrdia civil, ferits

Granada. -- Al poble de Caparraca han ocorregut aldarulls a conseqüència de discrepàncies sorgides entre obrers locals i del veïnatge de Durcal, encarregats de recollir l'oliva. Hi acudí la guàrdia civil, que fou agredida i un dels guàrdies rebé un dispar de perdigonos resultant ferit. La força féu foc, ferint greument un home i una dona. Hi ha més ferits. Sembla que el tiroteig durà llarga estona.

UN ATEMPTAT, A GIJON

Es mort a trets un obrer recrutat per la Patrona

Gijón, 22. -- Aquest matí, quan anava en un tramvia de Musel a Gijón l'obrer de la plantilla recrutada per la Patronal anomenat Leopoldo Gutiérrez, hien pujat a la mateixa plataforma que ocupava dos individus que, aprofitant el pas del tramvia al costat d'un camió que produïa molt soroll, han fet dos disparos contra Leopoldo, i l'han mort.

Els agressors han fugit. S'han registrat altres agressions a bastonades i cops de pedra contra altres individus pertanyents a la mateixa plantilla.

LA DICTADURA PORTUGUESA

—Els portuguesos viuen molt malament. —On vas a parar! Un país tan ple de reis...